

[POTŁUMICIEL *sb m*

o *prawdopodobnie jasne* (*tak w po-*); *prawdopodobnie -ciél, -ciel-* (*tak w -ciél*).

sg N potłumiciél. *♦ A* potłumiciela. *♦ pl N* potłumiciele.

Sł stp brak, Cn notuje, Linde także XVIII w.

Gnębiciel, ciemiężca; oppressor PolAnt, Cn: Iáko odpoczyznął potłumiciel (marg) poborcå álbo ten co ciądza. (-) BudBib Is 14/4, Ier 21/12.

Wyrażenie: »potłumiciel ubogich«: Bo což innego Ią bogacze ná tym świećie/ iedno wynędzićiele á potłumiciele vbogich? WujPosN 1584 II 368 (Linde).

Szereg: »wynędziciel a potłumiciel«: WujPosN 1584 II 368 cf Wyrażenie.

Synonimy cf POTŁUMIACZ.

Cf POTŁUMIACZ

KW, ZCh